

Den Umhed er lidet mistænkelig. Man kan ikke lade være med at mindes Ulben, der vilde gøre sig til Beslytter for Sammet. Den væsentlige Indvending, hvilken ogsaa Regjeringen har anført i Motiverne til sit Lovforslag, er jo den, at i Følge Grundlovens § 48 skal Finansloven indeholde et Overslag over Indtægter og Udgifter. Et saadant Overslag, siger man, indeholder den midlertidige Finanslov ikke. Jo, om Forladelse, det er netop det, den gjør. Hvis den midlertidige Finanslov indskrænkede sig til ganske simpelt at sige: Regjeringen bemyndiges til at opkræve Skatter og Afgifter, Regjeringen bemyndiges endvidere til at afholde de løbende Udgifter eller de nødvendige løbende Udgifter eller de nødvendige og løbende Udgifter, hvad Udtryk man nu vilde benytte, da kunde man sige, at der foreligger i saa Tilfælde intet Overslag. Men dertil har jo den midlertidige Finanslov fra den første Begyndelse aldrig nogensinde indskrænket sig. Fra første Færd har man fundet disse Bemyndigelser endvidere i den midlertidige Finanslov optaget en udtrykkelig Henvisning til det Finanslovsforslag, som er forelagt paa Rigsdagen, henvist til dette Budget, til dette foreliggende Overslag over Indtægter og Udgifter for det kommende Finansaar. Derved er dette Overslag optaget som en integrerende Del af selve den midlertidige Finanslov; det er paa Grundlag heraf, at den hele Bemyndigelse bliver giben. Derfor er det, som det ærede Medlem fra Møen (Bosjen) fremhævede, netop en fuldstændig korrekt Titel, at en saadan Lov kaldes „midlertidig Finanslov“. Derimod, denne ny Titel her, som den høitærede Regjering har brudt sin Hjerne med at udspekulere, den hører ingen Steder hjemme. De midlertidige Finanslove adskille sig fra de endelige kun i en eneste Henseende: i Henseende til Begrænsningen af den Bemyndigelse, der gives Regjeringen. Denne Begrænsning er af en dobbelt Art dels i Henseende til Tiden, dels i Henseende til Beløbenes Størrelse. I Henseende til Tiden, idet Bemyndigelsen i Følge den midlertidige Finanslov ikke strækker sig over hele det kommende Finansaar, men kun over en Del deraf. Dette er slet ikke Andet, end hvad man kjender ogsaa andet Steds fra, hvor Budgettet voteres ikke for et helt Aar ad Gangen, men f. Ex. for 1, 2 eller 3 Maaneder. Den midlertidige Finanslov, hvorom her foreligger Forslag, udruiter Regjeringen med finantiel Myndighed ikke for 12 Maaneder, men kun for een Maaned. Der er ikke det Mindste i Grundloven, der er til Hinder for, at denne Myndighed gives Regjeringen for et begrænset Tidrum i Stedet for et

helt Aar ad Gangen. Med Hensyn til den anden Begrænsning, nemlig Beløbenes Størrelse, da have de midlertidige Finanslove bestandig indeholdt en Bemyndigelse for Regjeringen til at afholde de løbende eller nødvendige løbende Udgifter, det vil sige hele den Del af Budgettet, som det maa anses for at være en konstitutionel Pligt for Rigsdagen at bevilge; — hvad der er strængt nødvendigt til Statshusholdningens Førelse maa det forfatningsmæssigt anses som Pligt for Rigsdagen at bevilge — men Alt, hvad der gaar ud over dette, Alt hvad der er undergivet et Stjøn om Hensigtsmæssigheden eller Nytten eller Paatrængenheden, alt dette har Rigsdagen det fulde i sin Magt at stryge lige til den sidste Dre. Men hvad Rigsdagen har Ret til at stryge endeligt paa den endelige Finanslov, har den selvfølgelig samme Ret til at stryge foreløbig paa den midlertidige Finanslov, saaledes at den Bemyndigelse, som foreløbig gives Regjeringen indskrænkes til alene at gjælde de nødvendige, de nødvendige løbende Udgifter. Hvorledes man end vender og dreier det, er der ikke det fjerneste Spør af Tvivl om, at den midlertidige Finanslov er i den fuldkomneste Overensstemmelse med Grundloven. Det er ikke blot ad rent praktisk Vej, at den har vundet Hævd; — selv om det var Tilfældet, maatte den allerede af den Grund anerkjendes, som Led i vor Forfatning; — men der er ikke et eneste Punkt, i hvilket den paa nogen Maade kan siges at staa i Strid med Grundloven.

Men under alle Omstændigheder, det Forslag, som Regjeringen her har forelagt, er af den Bestaafenhed, at jeg for mit Vedkommende ikke formaar at opfatte det som alvorlig ment. Man har jo mange Theorier om Bevillingsretten, om de to Things indbyrdes Stilling over for Finansloven. Der er nogle, der hævde den Sætning, at Thingene ere fuldt ligeberettigede, hvoraf selvfølgelig vil flyde det Resultat, at ethvert af dem har just den samme Myndighed til at udøve sin Rægtelsesret over for frie Bevillinger paa Finansloven. Der er Andre, der ville hævde, at Folkethinget har større Myndighed over Finansloven end Landsstthinget, hvoraf maa følge, at Folkethinget har Ret til at tvinge Landsstthinget til at samtykke i Bevillinger, som Landsstthinget har sagt Nei til. Og der er atter Andre, der mene, at Landsstthinget bør have større Myndighed end Folkethinget, i det Landsstthinget ikke blot skal have Ret til jevnfides med Folkethinget at sige Nei, men endog til at tvinge Folkethinget til, imod dets Overbevisning at sige Ja. Men hvilken Opfattelse